

309/2023

dispress

Velbloudí maraton

V Činoherním klubu i na chříčském open airu jsme Pepitu v pořádku odvedli z Vysočiny do Prahy. Důstojnější zakončení divadelní sezony, během které se odehrálo celkem sedmáct představení, jsme si nemohli přát.

Karel

Sešli jsme se ve 12.00 v Římské 13, kde jsme čekali, než přijede autobus. Když přijel, naložili jsme do něj rekvizity na Pepitu a nastoupili jsme. Jeli jsme asi dvě hodiny a přijeli jsme do Chříče. Zastavili jsme u malé kamenné stezky, kde jsme vystoupili a vyložili rekvizity. Ty jsme museli sami odnést až k místu, kde jsme hráli.

Prokop

Pódium bylo asi velmi staré, postavené z cihel v klášterní zahradě. Neměli jsme vůbec zákulisí a za jevištěm byla docela velká propast, kam jsme nesměli spadnout.

Na jevišti byla docela velká kláda a celé bylo porostlé psím vínem. Pepita při představení scházela z jeviště přes praktikáblu a utíkala mezi diváky.

Anička

Nejvíce mě bavila cesta autobusem, ale pak jsem se bála pódia, protože bylo kamenné. Bála jsem se, že si ublížím nebo nás to bude bolet, když na něj budeme padat. Ale nakonec se nám to podle mě povedlo a jsem ráda, že už to máme všechno za sebou.

Fabián

Hrát v Činoherním klubu bylo velice dobré. Za mě dokonce lepší než hrát v Minoru, protože tam byly takové šuplíčky, které mají velcí herci, a mohli jsme je prohlédávat. I když jsme je teda moc neměli prohlédávat... Byly tam takové tajné černé schody, které vedly nahoru a potom taky dolů. Zákulisí bylo hrozně malé a byly tam takové čudlíky. A Damián tam seděl na židli, takže jsem se bál, aby nějaký čudlík nezmačknul a my neodjeli někam nahoru.

Písecká sladovna

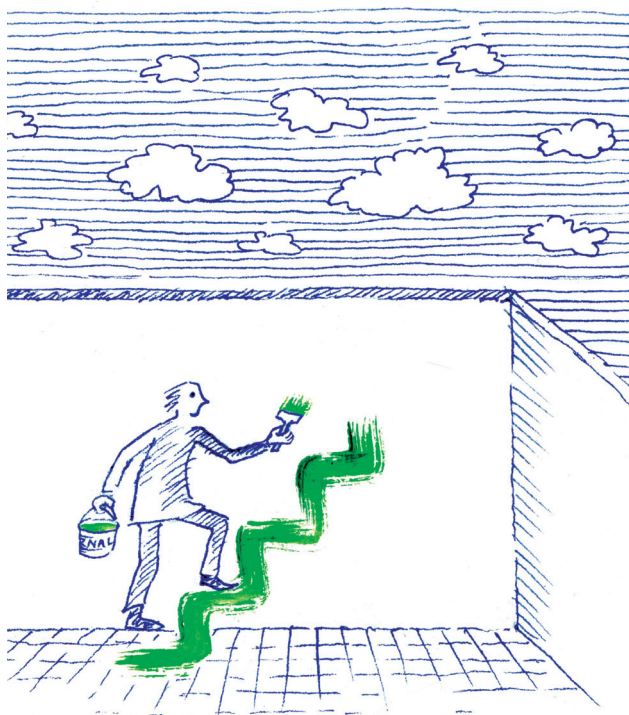
Mám pro vás dobrý tip. Byli jste někdy v Písku? Město je to moc zajímavé, a když už se tam dostanete, moc bych chtěla doporučit píseckou Sladovnu – galerii hrou. Je to bývalá výrobní piva, ze které se za spolupráce místních zrodila malá kulturní oáza. Pořádají se tam třeba výstavy (nyní například Daisy 100 nebo JÁ město), adventní, výtvarné nebo animační dílny... My jsme navštívili „zážitkovou výstavu“ Mraveniště, což byla obrovská místnost, kterou jste sami prozkoumali a objevili. Spousta tunýlků, chodbiček, komůrek, mostů, prolézaček... Dokonce i komora s královnou! Zkrátka jako v mraveništi. Navíc, pro ty učenlivé z nás, byla celá konstrukce zvenčí obohacena o okénka se zajímavostmi o mravencích, takže kdyby vás nebavilo přenášet vajíčka od královny do chodeb a zpět, tak se alespoň něco dozvíte. Ve Sladovně je i umělecky dotvořená kavárna Balzám, kde si můžete jak dát nějaký zákusek, tak si poslechnout koncert (občasný). **ŽoHá**

Shifted realities: vnímejme svět, jaký je

V prostoru Galerie Rudolfinum byla do 11. června otevřená výstava Shifted realities. Té se daří návštěvníkům ponoukat myšlenky a otázky, jestli je svět kolem nás opravdový tak, jak ho vnímáme. Jestli každý nežije ve svých vlastních představách a iluzích.

Jedním z témat výstavy je i lidská psychika a deprese. V dnešním světě lidé hledají svůj smysl, snaží se neutopit se v síle a vlivu médií a sociálních sítí, snaží se hledat si svou nezkraslenou realitu. Kterých hodnot si má člověk cenit? Pravdy? Ale co je pravdou, když si ji může každý podle svého pozměnit? Když vedle sebe leží několik paralelních realit, ve kterých lidé žijí, několik paralelních světů, které tu jsou samy pro sebe. Když je tu nespočet

lidí, kteří by nejraději změnili minulost, přítomnost i budoucnost, a vybudovali tak svět ležící jim u nohou. Nebo dobroty? Ale v jaké bychom žili utopii, kdyby byli všichni laskaví a dobrotiví? Spravedlnosti? Podle čeho soudit, když každý věří ve svou pravdu?

Nebo si snad máme cenit moudrosti? A není lepší nic nevědět a neznat, vše vnímat zjednodušeně a starat se jen o své potřeby?

Výstava na nic z toho bohužel nepřináší odpověď. Všechny myšlenky jen vyvolá a rozdmýchá, ale přesto si myslím, že stálo za to si ji projít a alespoň nasát intenzitu emocí, které vyjadřuje. Kromě obrazů a instalací byly součástí výstavy i krátké filmy popisující noční můry a všemožné stavy mysli. Svým vzhledem jsou Shifted Realities velmi atraktivní, pod pokličkou se ale skrývá tíseň a úzkost, která člověka může povzbudit k lepšímu životu.

MeFo

Prorokyně a hlupák

Jonase Jonassona možná znáte jako autora knihy Stoletý stařík, který vylezl z okna a zmizel. Románový stařík, jehož příběh obletěl svět, učaroval milionům čtenářů svou prostoduchostí, se kterou se seznámil se světovými osobnostmi jako je Stalin, Churchill, Harry Truman a spousta dalších.

Nemálo lidí bylo zprávou, že Jonasson vydal další novinku, nadšeno a rychle upalovalo do nejbližšího knihkupectví, aby si ji pořídilo.

Román Prorokyně a hlupák ale nepřinesl nic průlomového. Bizarní postavy na cestách, kde se omylem setkají s významnými a slavnými osobnostmi – Jonassonův recept na úspěšnou knihu sice funguje, ale když jej využije popáté, své prvotní kouzlo začíná ztrácet.

Jonassonova dějová linka se tedy výrazně od jeho předchozích děl neliší. Tentokrát se v románu objevil hloupý Johan, kterého osud svedl dohromady s amatérskou astrofyzikou Petrou, která předpověděla údajný konec světa a do cesty se jim ještě připele duchodkyně Agnes, vydávající se na sociálních sítích za mladou influencerku. Všechny postavy, zjistivše od Petry, že za nedlouho zanikne svět, se vydávají na cestu ve snaze napravit všechna bezpráví, která se jim za život přihodila. Čtenář se až podivuje nad tím, jak Jonasson na své protagonisty příběhu přichází, a ptá se, jestli zkrátka nepoužívá nějaký generátor vlastností.

Co by se ještě dalo novému dílu vytknout, je nevýrazný konec. Knižka končí tradičně dobře, ale chybí jí originální rozuzlení předešlých děl. Jestliže čtenář den po přečtení knížky musí přemýšlet nad tím, jak vlastně děj skončil, něco tomu chybí.

Pozitivum knihy je samozřejmě absurdní, neotřelý, ironický humor, kterým se autor proslavil. Vtipy Jonasson trusí bezděky, děj rychle ubíhá a skvěle se čte díky svým úderným, kratším kapitolám. Během čtení se zasmějete, a to byl pravděpodobně autorův hlavní cíl, spíše než vytvořit revoluční dílo.

Ač jde tedy o skoro stejný typ příběhu jako jeho předešlé knihy, pouze s jinými postavami, příznivcům Jonassonova humoru se knížka pravděpodobně líbit bude, jelikož je, i přes již zmíněné nedostatky, velmi dobře řemeslně zvládnutá. Jestli tedy hledáte odpočinkovou četbu a na chvíli pomoci vtipů zapomenout na drobné strasti každodenního života, je Jonassonova novinka ideální volbou.

BiChu

DRDS
Dismanův rozhlasový
dětský soubor

Připravili: Meda Folprechtová, Žofie Hánová,
Bianca Chuffartová; edit: Filip Svoboda;
foto: Filip Svoboda, Josef Kaňka, Meda
Folprechtová, Žofie Hánová; grafika:
Magdalena Martinovská